

дата зачуденъ, като че искаше да каже на баща ми:

— Е, че тогава защо го водите? Той може да бжде мой професоръ!

После ме изгледа дълго, премижалъ, па каза:

— Вие ще постъпите въ четвърти класъ.

Това решение ме обиди. Кога излѣзохме навънъ, азъ изказахъ на баща си възмущението си.

Той ми отговори студено:

— Ти си училъ всичко тамъ, ама, види се, не както трѣбва. . . Даскалъ Якимъ разбира по-добре отъ тебе, де трѣбва да бждешъ, не бжди многознаенъ. . . Па тука първото нѣщо за мене е да се изтъщишъ на гръцки и да се научишъ на турски, че едно тескере не можешъ да прочетешъ още: даскалъ и попъ нѣма да ставашъ, а търговецъ като баща си.

Груевъ преподаваше на по-горнитѣ класове турски езикъ по турския преводъ на Телемаха, и на долнитѣ — по Рисаале-Ахлякъ, нравоучителна турска книжка. Класната стая кѣнтѣше отъ високия му ясенъ гласъ, когато произнасяше напѣвно тържествено-витиеватитѣ и образни арабски фрази, които напояваха слуха съ странната мелодия на музиката си.

Груевъ бѣше превъзходенъ преподавателъ и по българскитѣ предмети. Той се изразяваше ясно, точно, логично и малко сухо. Никога не повтаряше и не се запъваше.

Макаръ въ четвърти класъ, азъ обичахъ да му слушамъ уроцитѣ и въ по-горнитѣ. Особено по всеобща история. Въ тоя предметъ азъ бѣхъ влюбенъ, и бѣхъ много чель по него. Еднажъ той зададе въпросъ на шестия класъ: